

IMPACTE!

“Tota làmpada és una planta, el perfum és la llum”. Victor Hugo.

D’alguna manera als quadres es presenta una idea límit o es pretén arribar a la coronació d’allò que un, en el seu coneixement de la història, ha fet seu.

Borges va dictaminar una unitat en la poesia: “Tots els poemes del present, del passat i de l’avenir, són episodis o fragments d’un sol poema infinit...” Coleridge en una nota deia: “Si un hom travessés el Paradís en un somni i li donessin la mà... llavors, què?” Aquesta idea té la unitat d’una meta. En la pintura no hi ha cap acte que no sigui coronació d’una sèrie d’efectes i intencions. La flor de Coleridge evoca aquesta idea gairebé panteïsta de l’art. L’únic i veritable record que tindriem, si aquesta flor hagués estat a la nostra mà, seria el de la seva aroma.

Aquest quadre de l’ós el vaig fer pensant en la malenconia, i amb una mica d’ironia vaig recordar la història que contava Grandville sobre Lord Byron... va comprar un ós intel·lectual que vivia en soledat a les muntanyes; va viure al costat de Lord B una intensa vida centrada en la poesia i la natura. Amb el temps, cansat de la soledat i la poesia, l’ós va escapar i es féu un bon marit i un bon pare. Bàsicament la malenconia, com qualsevol tema que utilitzo o descobreixo, és com l’aroma de la flor de Coleridge. És una imaginació que té la unitat i la integritat d’una fi.

Hi ha quelcom a les olors que subsisteix. S’associa d’una manera capriciosa i sorprenent a les imatges, a les sensacions.

Abraham Lacalle

“Toda lámpara es una planta, el perfume es la luz”. Victor Hugo

De alguna forma en los cuadros se presenta una idea límite o se pretende llegar a la coronación de lo que uno, en su conocimiento de la historia, ha hecho suyo.

Borges dictaminó una unidad en la poesía: “Todos los poemas del presente, del pasado y del porvenir, son episodios o fragmentos de un sólo poema infinito...”

Coleridge en una nota decía: “Si un hombre atravesara el Paraíso en un sueño y le dieran mano... ¿entonces, qué?” Esta idea tiene la unidad de una meta. En la pintura no hay acto que no sea coronación de una serie de efectos e intenciones. La flor de Coleridge evoca esta idea casi panteísta del arte. El único y verdadero recuerdo que tendríamos, si esa flor hubiera estado en nuestra mano, sería el de su aroma.

El cuadro del oso lo hice pensando en la melancolía, y con un poco de ironía recordé la historia que contaba Grandville sobre Lord Byron... Compré un oso intelectual que vivía en soledad en las montañas; éste vivió junto a Lord B una intensa vida centrada en la poesía y la naturaleza. Con el tiempo, cansado de la soledad y la poesía, el oso escapó y se hizo un buen marido y un buen padre.

Básicamente la melancolía, como cualquier tema que utilizo o descubro, es como el aroma de la flor de Coleridge. Es una imaginación que tiene la unidad y la integridad de un fin.

Hay algo en los olores que subsiste. Se asocia de una forma caprichosa y sorprendente a las imágenes, a las sensaciones.

Abraham Lacalle

‘Every lamp is a plant, the perfume is the light.’ Victor Hugo.

In some way there is presented in paintings a limit idea or there is an attempt to arrive at the culmination of what one, in one’s knowledge of history, has made one’s own.

Borges affirmed a unity in poetry: he ‘expressed the opinion that all the poems of the past, present and future were episodes or fragments of a single infinite poem [...]’.

Coleridge wondered in a note: ‘If a man could pass through Paradise in a dream, and have a flower presented to him [...] what then?’ This idea has the unity of a goal. In painting there is no act that is not the culmination of a series of intentions and effects. Coleridge’s flower evokes this essentially pantheistic idea of art. The one true recollection one would have, if on waking that flower were not in one’s hand, would be that of its aroma.

I was thinking about melancholy when I painted the picture of the bear, and with a touch of irony I recalled the story that Grandville recounts of Byron... Lord Byron bought an intellectual bear that lived alone in the mountains, and brought it to stay with him, sharing an intense life centred on poetry and nature. In the fullness of time, tired of solitude and poetry, the bear escaped and went on to become a good husband and father.

Basically, melancholy, like any subject I use or discover, is like the scent of Coleridge’s flower. It is an imagination that has the unity and integrity of an end.

There is something in smells that subsists. This associates itself in a surprising and capricious way with images, with sensations.

Abraham Lacalle

EL OSO
ABRAHAM LACALLE

150 x 150 cm.
1999

Oli sobre lli/ Oleo sobre lino/ Canvas Oil

Deixar-se portar per l'olfacte

Hi ha distintes formes de col·leccionar, i cap d'elles es pot dir que sigui millor que l'altre. És bo començar a col·leccionar sense preses, però sabent què es vol.

En el cas de la col·lecció olorVISUAL, existeix una línia molt clara: l'objecte adquirit ha de "desprendre" olor per a que entri a formar part d'aquesta. Amb això no m'estic referint físicament, sinó, que ha d'evocar un record olfactiu per a el col·leccionista.

L'artista habitualment ha desenvolupat els sentits de la visió i el tacte, deixant de banda el sentit de l'olfacte, ja que aquest és més difícil de reflectir, i perquè la sensibilitat olfactiva en el nostre sistema cultural, està ignorada i per tan, molt poc desenvolupada. De totes formes, alguns colors ens evoquen a sensacions, a records olfactius, tot i que sens dubte són records molt subjectius. Quan l'artista crea la seva obra, la seva composició no es basa en la sensació, sinó en el record de les sensacions. L'art existeix per a estimular el nostre esperit i per a desafiar la nostra manera de percebre l'expressió creativa. La col·lecció olorVISUAL, existeix per a estimular el nostre esperit artístic i olfactiu.

L'olor impregna la memòria, però és invisible, és como si emanés del seu interior, sembla sorgir de l'interior dels objectes... Així ho percep el col·leccionista i sota aquesta premissa va formant aquesta col·lecció.

Cristina Agàpito
Conservadora

Dejarse llevar por el olfato

Hay distintas formas de coleccionar, y ninguna de ellas se puede decir que sea mejor que otra. Es bueno empezar a coleccionar sin prisas, pero sabiendo qué se quiere.

En el caso de la colección olorVISUAL, existe una línea muy clara: el objeto adquirido debe “desprender” olor para que entre a formar parte de esta. Con ello no me estoy refiriendo físicamente, si no, que debe evocar un recuerdo olfativo para el coleccionista.

El artista habitualmente ha desarrollado los sentidos de la visión y el tacto, dejando de lado el sentido del olfato, ya que este es más difícil de reflejar, y porque la sensibilidad olfativa en nuestro sistema cultural, está ignorada y por lo tanto, muy poco desarrollada. De todas formas, algunos colores nos evocan a sensaciones, a recuerdos olfativos, aunque sin duda son recuerdos muy subjetivos.

Cuando el artista crea su obra, su composición no se basa en la sensación, sino en el recuerdo de las sensaciones. El arte existe para estimular nuestro espíritu y para desafiar nuestro modo de percibir la expresión creativa. La colección olorVISUAL, existe para estimular nuestro espíritu artístico y olfativo.

El olor impregna la memoria, pero es invisible, es como si emanara de su interior, parece surgir del interior de los objetos... Así lo percibe el coleccionista y bajo esta premisa va formando esta colección.

Cristina Agàpito
Conservadora

Let yourself be carried away by the smell

There are various ways of collecting, and none can be said to be better than any other. It's good to start collecting in your own good time, but knowing what you want.

In the case of the VISUALodour collection, there is a very clear guideline: the object in question must 'give off' an odour in order to be eligible for inclusion. It need not do so physically, of course, but it must evoke an olfactory memory for the collector.

Visual artists usually have a highly developed senses of sight and touch, but a less developed sense of smell, given that smell is harder to represent, and because in our cultural system olfactory sensitivity tends to be neglected and thus undervalued and underdeveloped. Nevertheless, certain colours produces sensations, olfactory memories, though such memories are no doubt very subjective.

When the artist creates his or her work, its composition is based not on a sensation, but on the memory of sensation. Art exists to stimulate the spirit and to challenge our way of perceiving creative expression. The VISUALodour collection exists in order to stimulate our artistic and olfactory spirit.

Smell permeates the memory, but it is invisible, as if it emanated from its inner depths; it seems to come from the interior of things... The collector perceives this and takes it as the basic premise in putting together this collection.

Cristina Agàpito
Curator

IMPACTE!

IM PAC TE!

IM PAC TE!

IM
PAC
TE!